

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ ПЕРЕЛІКУ ОБ'ЄКТІВ КРИТИЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ

Важливим елементом формування державної інфраструктурної політики виступає формування правових засад для визначення порядку віднесення тих чи інших об'єктів до переліку об'єктів саме критичної інфраструктури. У переважній більшості наукових публікацій із цієї теми правовим засадам приділено замало уваги. Відтак, низка теоретичних і практичних проблем залишаються поза увагою правників, зокрема: правові засади визначення порядку віднесення об'єктів до переліку об'єктів критичної інфраструктури, формування відповідних критеріїв, правові основи кореляції захисту об'єктів критичної інфраструктури з реалізацією життєво важливих національних інтересів, а також адміністративно-правовий статус суб'єктів державної системи захисту критичної інфраструктури. Відсутність розробленої концепції державної інфраструктурної політики, цілий комплекс проблем і надалі залишається як недостатньо вивченим в теоретичному плані, так і не реалізованими на практиці. До одного з таких важливих питань належить формування зрозумілих та прозорих, чітких та науково обґрунтованих, а головне нормативно визначених та закріплених критеріїв віднесення тих чи інших об'єктів до переліку об'єктів критичної інфраструктури.

Здійснено догматико-юридичний, формально-юридичний та логіко-семантичний аналіз чинного законодавства, що регулює суспільні відносини у сфері захисту критичної інфраструктури.

У статті продемонстровано необхідність більш виваженого підходу у нормопроектвальній діяльності, використання положень юридичної техніки. Важливим є залучення до даних питань фахівців-юристів, знання яких є необхідними для коректного процесу правотворення і в подальшому ефективної правореалізації.

Ключові слова: державна інфраструктурна політика, об'єкти стратегічної інфраструктури, перелік об'єктів стратегічної інфраструктури, категоризація об'єктів стратегічної інфраструктури, інфраструктура, стратегічна (критична) інфраструктура; інституційна спроможність системи безпеки стратегічної інфраструктури; адміністративно-правове регулювання.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок з важливими науковими чи практичними завданнями.

Сучасні безпекові трансформації зумовлюють необхідність у розробленні нових підходів до державної інфраструктурної політики (далі – ДІФСР). Одним із елементів таких підходів і важливих завдань виступає розроблення адміністративно-правових засад формування переліку об'єктів критичної інфраструктури. Тривалий час дані питання лишалися поза увагою науковців, адже домінування фокусу переважно політологів призвело до перебільшення суб'єктивних та оціночних категорій при формуванні суджень щодо віднесення того чи іншого об'єкта саме до переліку об'єктів критичної інфраструктури.

Варто підкреслити, що через відсутність розробленої концепції державної інфраструктур-

ної політики, цілий комплекс проблем і надалі залишається як недостатньо вивченим в теоретичному плані, так і не реалізованими на практиці. До одного з таких важливих питань належить формування зрозумілих та прозорих, чітких та науково обґрунтованих, а головне нормативно визначених та закріплених критеріїв віднесення тих чи інших об'єктів до переліку об'єктів критичної інфраструктури (по тексту будемо використовувати даний термін, оскільки він застосовується в нормативних актах. Наша позиція щодо коректної назви цього терміну викладена в інших публікаціях [1-2]).

Відтак, окремої уваги набувають питання формування правових засад віднесення об'єктів до переліку об'єктів критичної інфраструктури та методики їх категоризації.

Ступінь наукової розробленості теми. Останнім часом науковий інтерес до проблема-

тики захисту критичної інфраструктури проявляти такі дослідники, як: В. В. Бегун, Д. С. Бірюков, Д. Г. Бобро, В. Ф. Гречанінов, О. В. Євдін, В. А. Заславський, С. І. Кондратов, А. О. Корченко, А. О. Мороз, Є. Степанова, О. М. Суходоля, С. С. Теленик [3-12].

Суттєву роль у науковій дискусії на цю тему відіграють дослідження Національного інституту стратегічних досліджень, які можуть слугувати вагомою джерельною базою для вирішення визначених мною вище наукових завдань у правовій царині.

Водночас цілком очевидно, що аналіз комплексу проблем у сфері інфраструктури здійснюється не на достатньому рівні. Через окрему заангажованість державних інституцій, моноспрямованість наукового пошуку, який обумовлений превалюванням використання перекладів фахової літератури та нормативно-правових актів (далі – НПА), поза науковим обігом лишаються важливі теоретико-правові напрацювання, зокрема в векторі розвитку адміністративних послуг та їх цифровізації, які можуть слугувати ефективним інструментарієм для вирішення наступного комплексу питань:

- порядок віднесення об'єктів до переліку об'єктів критичної інфраструктури;
- методика категоризації об'єктів інфраструктури;
- перелік секторів та основних послуг критичної інфраструктури держави;
- засади забезпечення створення цілісної державної системи обліку об'єктів критичної інфраструктури (далі – ОКІ);
- засади посилення захисту ОКІ;
- етапність та алгоритм побудови державної системи безпеки критичної інфраструктури (далі – БКІ).

Саме на вирішення даних наукових завдань і спрямована дана стаття.

Метою статті є наукове обґрунтування адміністративно-правових основ підходів до формування переліку об'єктів критичної інфраструктури.

Виклад основного матеріалу.

Слід визнати, що останнім часом відбувається поживлення процесів формування нормативно-правового регулювання правовідносин у сфері інфраструктури. Ухвалено Концепцію створення державної системи захисту критичної інфраструктури [6], розроблено проект Закону України „Про критичні інфраструктури та її захист”, відбувається поступове наповнення і розширення нормативної бази у вигляді

розроблення галузевих та рамкових НПА. І саме в цьому процесі важливу роль відіграє правова теорія, яка певним чином нехтується останнім часом не лише при розробленні законів, а й при формуванні взагалі системи адміністративно-правового регулювання тієї чи іншої сфери, зокрема і сфери інфраструктури.

Одразу відзначу не неприпустимість порушення правил юридичної техніки, свавільного тлумачення ключової термінології та спроби вписати бажане бачення в рамки НПА замість наукового аналізу наявних тенденцій і вироблення на цій основі науково обґрунтованих пропозицій щодо розроблення або вдосконалення відповідного законодавства.

Відповідно до згаданої Концепції одним із шляхів розв'язання проблем побудови ДСЗКІ виступає створення нормативно-правової бази з питань організації діяльності державних органів і суб'єктів господарювання у сфері захисту критичної інфраструктури. Саме тому можна зрозуміти логіку та підтримати розроблення *Порядку віднесення об'єктів до об'єктів критичної інфраструктури*, за допомогою якого планується сформувавши правові засади для визначення порядку віднесення підприємств, установ та організацій до об'єктів критичної інфраструктури. Також за допомогою прийняття даного проекту планується сформувавши правові засади для формування та визначення критеріїв та визначення порядку віднесення до критичної інфраструктури тих об'єктів, які є важливими для економіки і національної безпеки та порушення функціонування яких може завдати шкоди життєво важливим національним інтересам.

Важливим при затвердженні ураховувати зміст наступних НПА, які вже є розробленими і мають вищу юридичну силу:

- 1) Закон України „Про критичні інфраструктури та її захист” (після його прийняття);
- 2) Концепція створення державної системи захисту критичної інфраструктури.

Це є важливим моментом, адже йдеться передусім про формування саме системи, а не окремих НПА, які розроблятимуться кожним окремим центральним органом виконавчої влади, виходячи лише з власних потреб, власних положень про те чи інші міністерство, а головне власного бачення і власної візії щодо реалізації державної політики у сфері інфраструктури. Таким чином може бути втрачено системний функціонал та призначення державної інфраструктурної політики.

Тож проблематика віднесення об'єктів до переліку об'єктів критичної інфраструктури має виступати не окремою проблемою, а бути органічним елементом вирішення комплексного завдання: формування системної державної інфраструктурної політики, в рамках якої чільне місце мають посідати питання функціонування цілісної системи безпеки критичної інфраструктури.

На це також прямо вказується і в ухваленій Концепції, де прямо відзначається на необхідності запровадження системного підходу до розв'язання проблеми на загальнодержавному рівні. Причому під *системою захисту критичної інфраструктури* розуміється сукупність об'єктів, які є стратегічно важливими для економіки і безпеки держави, суспільства, населення та порушення функціонування яких може завдати шкоди життєво важливим національним інтересам України.

Водночас в проекті Закону України „Про критичну інфраструктуру та її захист” дається інше тлумачення даного терміну: *державна система захисту критичної інфраструктури* – система суб'єктів із забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері захисту критичної інфраструктури.

І саме формування системи безпеки критичної інфраструктури проголошується одним із пріоритетів у реформуванні сектору оборони і безпеки України.

Саме тому правовою основою розроблення будь-яких НПА у сфері інфраструктури, передусім виступає Закон України „Про критичну інфраструктуру та її захист” (після його ухвалення), а також Концепція створення ДСЗКІ.

На це, зокрема прямо вказано в ст. 2 проекту закону України „Про критичну інфраструктуру та її захист”: *„Правову основу діяльності у сфері захисту критичної інфраструктури становлять Конституція України, міжнародні договори, що стосуються захисту критичної інфраструктури, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, цей Закон, інші закони України, акти Президента, Кабінету Міністрів України, а також інші нормативно-правові акти, що прийняті на виконання цього Закону”*.

Будь-які інші галузеві Закони України: „Про національну безпеку України”, „Про боротьбу з тероризмом”, „Про фізичний захист ядерних установок, ядерних матеріалів, радіоактивних відходів, інших джерел іонізуючого випромінювання”, „Про об'єкти підвищеної небезпеки”, „Про основні засади забезпечення кібербез-

пеки України”, „Про інформацію”, „Про безпеку секретної інформації”, „Про оперативно-розшукову діяльність”, „Про контррозвідвальну діяльність”, „Про розвідку”, „Про Службу зовнішньої розвідки України”, „Про правовий режим надзвичайного стану”, „Про правовий режим воєнного стану”, „Про хмарні сервіси” (після його ухвалення), а також Кодексу цивільного захисту України, Кримінального кодексу України, тощо є вторинними, тобто **становлять правову базу, але не правову основу**.

Тобто можемо додатково аргументувати: законодавство, що регулює суспільні відносини у сферах діяльності окремих державних систем, котрі виступають складовими державної системи захисту критичної інфраструктури – становлять правову базу. Утім правовою основою виступають ті закони нормативні акти, в тому числі й стратегічні, які спрямовані безпосередньо на організацію діяльності усієї системи безпеки критичної інфраструктури, упорядкування суспільних відносин у сфері державної інфраструктурної політики.

Саме тому, не зовсім коректним і вірним є у п. 2 проекту Порядку вказівка на те, що „інші терміни вживаються у значенні (правильно писати значеннях – прим. Авт.), невведеному в Законах України „Про основні засади забезпечення кібербезпеки України”, „Про телебачення і радіомовлення”, „Про телекомунікації”. Адже Порядок віднесення об'єктів до об'єктів критичної інфраструктури стосується усієї системи об'єктів критичної інфраструктури, а не лише інформаційної інфраструктури. Це суттєвий компонент.

Одна річ, формувати Порядок, спираючись на існуючі норми, зокрема у кібербезпековому законодавстві, з метою полегшення правозастосування, а зовсім інша – будувати справжню систему нормативно-правового регулювання суспільних відносин у сфері інфраструктури. Відтак, акцентування лише на НПА, що регулюють суспільні відносини лише в одному сегменті інфраструктури є неправильним, а відтак дані положення Порядку потребують суттєвого доопрацювання.

Знову вертаємось до питання про необхідність будови ієрархічної системи нормативно-правових актів, що регулюють суспільні відносини у сфері інфраструктури. Найбільш повну та теоретичну обґрунтовану модель такої системи на прикладі сфери національної безпеки розробив український вчений В. А. Ліпкан ще у 2003 році [13-14], заклавши тим самим теоре-

тико-методологічну базу для подальших інших галузевих досліджень, сформувавши критерії та ознаки а також корелятивні зв'язки кожного елемента ієрархічної системи, детермінувавши їх завданнями побудови системи національної безпеки. Такий спосіб може бути використаний і мною за допомогою методу екстраполяції у дослідженні питань формування системи НПА, що регулюють суспільні відносини у сфері державної інфраструктурної політики. Але це питання має комплексний характер і принаймні виходить за рамки предмета даної статті.

У цілому ж ще раз наголошу, що вважаю не зовсім коректним при розробленні Порядку здійснювати постійні посилання на інші закони, і таким чином здійснювати певне нехтування вже існуючими та розробленими, а головне – чинними НПА, що регулюють суспільні відносини у сфері ДІФСР.

Для ілюстративності та аргументація свого наведеного вище тезису, наведу результати отриманого мною аналізу щодо *термінологічної невідповідності* у вигляді таблиці.

Також звертають на себе увагу і *певні порушення* норм нормопроектувальної техніки.

Правовою підставою розроблення даного положення виступає ч. 2 ст. 6 Закону України „Про основні засади забезпечення кібербезпеки України”, в якій визначено, що критерії та порядок віднесення об'єктів до об'єктів критичної інфраструктури, перелік таких об'єктів, загальні вимоги до їх кіберзахисту, у тому числі щодо застосування індикаторів кіберзагроз, та вимоги до проведення незалежного аудиту інформаційної безпеки затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Цікавим є висновок Міністерства юстиції України за результатами правової експертизи проекту постанови Кабінету Міністрів України „Про затвердження Порядку віднесення об'єктів до об'єктів критичної інфраструктури”, в якому було оцінено позитивно даний проект за такими показниками:

1) оцінка відповідності проекту акта законодавства Конституції та законам України, іншим актам законодавства;

2) оцінка відповідності проекту акта законодавства принципу недискримінації (антидискримінаційна експертиза);

3) оцінка відповідності проекту акта законодавства принципу забезпечення рівних прав та можливостей жінок та чоловіків;

Єдиним індикатором, за яким даний проект не відповідає нормі є **оцінка відповідності**

проекту акта законодавства вимогам нормопроектувальної техніки, зокрема порушені наступні вимоги:

– не дотримано вимоги щодо узгодженості положень проекту акта з актами законодавства;

– не дотримано вимоги щодо написання найменувань органів державної влади, інших державних органів, підприємств, установ та організацій;

– не дотримано вимоги щодо термінології нормативно-правового акта;

– не дотримано інші вимоги нормопроектувальної техніки.

Правову експертизу проведено головним управлінням національної безпеки Директорату правосуддя та кримінальної юстиції.

Третьою групою дискусійних положень на нашу думку, виступають запропоновані в проектах *підходи до категоризації ОКІ*.

Завдання щодо категоризації та паспортизації прямо визначено в Концепції створення ДСЗКІ як завдання загальнодержавного рівня.

Одразу ж відзначу, що вважаю недоцільним дублювати в Методиці визначення термінів, які вже надані в Порядку. Це суперечить нормам юридичної техніки і головне: не несе жодного змістовного навантаження. Також слід уникати й інших дублювань, які містяться в Методиці.

Цікавим є звернення уваги до пп. 3 п. 4, в якому визначені критерії визначення рівня критичності. Причому **рівень критичності** визначається як відносна міра важливості об'єктів критичної інфраструктури, якою враховується вплив раптового припинення функціонування або функціонального збою на безпеку постачання, забезпечення суспільства важливими товарами і послугами. На підставі визначення цього рівня формується оцінка критичності об'єкта критичної інфраструктури, яка, за задумом авторів проект аналізованого проекту Постанови КМУ включає :

– рівень негативного впливу на надання основних послуг у разі знищення, пошкодження або порушення функціонування об'єкта критичної інфраструктури;

– соціальна значущість ОКІ;

– суспільна значущість ОКІ;

– економічна значущість ОКІ;

– наявність взаємозв'язків між ОКІ;

– значущість ОКІ для забезпечення національної безпеки і обороноздатності країни.

Не зрозумілим, як мінімум, виглядає методологія формування цього переліку. Адже, логічним, наприклад, було б, виходячи з основних державних систем, що входять до державної

Прямі факти невідповідності термінології

	Проект Закону України „Про критичну інфраструктуру та її захист”	Проект Порядку віднесення об’єктів до об’єктів критичної інфраструктури
1.	<i>безпека критичної інфраструктури</i> – стан захищеності критичної інфраструктури, за якого забезпечується функціональність, безперервність роботи, цілісність і стійкість критичної інфраструктури	<i>безпека об’єкта критичної інфраструктури</i> – стан захищеності об’єкта критичної інфраструктури, за якого забезпечується функціональність <i>і</i> безперервність <i>його</i> роботи <i>та / або можливість надання ним основних послуг</i> 1. Орфографічна помилка: в слові „забезпечується” потрібно писати забезпечуються, оскільки далі перераховуються декілька дій та станів. Це множина. 2. У визначенні помилково зникають такі важливі характеристики як цілісність та стійкість
2.	<i>життєво важливі послуги</i> – послуги, надання яких забезпечується державними установами, підприємствами та організаціями будь-якої форми власності і збої та переривання у наданні яких призводять до швидких негативних наслідків для національної безпеки; <i>життєво важливі функції</i> – функції, що виконуються органами державної влади, державними установами, підприємствами та організаціями будь-якої форми власності, порушення яких призводить до швидких негативних наслідків для національної безпеки	<i>життєво важливі послуги та функції (основні послуги)</i> – послуги, які надаються, та функції, що виконуються операторами основних послуг, збої та переривання у наданні (виконанні) яких призводять до негативних наслідків для <i>населення, суспільства, соціально-економічного стану</i> та національної безпеки <i>і оборони</i> України.
3.	<i>захист критичної інфраструктури</i> – всі види діяльності, спрямовані на своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізацію загроз безпеці об’єктів критичної інфраструктури, а також мінімізацію та ліквідацію наслідків у разі їх реалізації	<i>захист об’єктів критичної інфраструктури – організаційні, нормативно-правові, інженерно-технічні та інші заходи, спрямовані на забезпечення безпеки об’єктів критичної інфраструктури</i>
4.	<i>категоризація об’єктів інфраструктури</i> – віднесення об’єктів інфраструктури до категорій критичності об’єктів інфраструктури	<i>категоризація об’єктів критичної інфраструктури – процедура</i> віднесення об’єктів <i>критичної</i> інфраструктури до <i>певної</i> категорії критичності
5.	<i>категорія критичності об’єкта інфраструктури</i> – відносний рівень важливості об’єкта критичної інфраструктури залежно від ступеня його впливу на здійснення життєво важливих функцій та надання життєво важливих послуг	<i>категорія критичності об’єкта інфраструктури</i> – ступінь важливості об’єкта критичної інфраструктури, класифікована залежно від його впливу на надання основних послуг
6.	<i>критична інфраструктура</i> – сукупність об’єктів, які є стратегічно важливими для економіки і національної безпеки, порушення функціонування яких може завдати шкоди життєво важливим національним інтересам	<i>критична інфраструктура</i> – сукупність об’єктів критичної інфраструктури

системи захисту критичної інфраструктури (вони були визначені в одній із редакцій проекту Закону) сформувані значущість ОКІ відповідно до них:

- Єдина державна система цивільного захисту – захисна значущість;
- Державна система фізичного захисту – фізична значущість;
- Єдина державна система запобігання, реагування і припинення терористичних актів та мінімізація їх наслідків – антитерористична значущість;
- Національна система кібербезпеки – кібербезпекова значущість;
- Система національної безпеки – безпекова значущість;

– Система територіальної оборони – оборонна значущість;

– Система правоохоронних органів – правоохоронна значущість.

Або ж можна було запропонувати види значущості, які відповідали б секторам критичної інфраструктури, які також були визначені в одному з проектів закону:

- урядування та надання найважливіших державних послуг – інституційна значущість;
- енергозабезпечення – енергетична значущість;
- водозабезпечення – водозабезпечувальна значущість;
- продовольче забезпечення – продовольча значущість;

- охорона здоров'я – значущість для охорони здоров'я;
- зв'язок та комунікації – значущість захищених комунікацій та зв'язку;
- фінансові та банківські послуги – фінансово-економічна значущість;
- транспортне забезпечення – транспортна значущість;
- оборона та правопорядок – оборонна та правоохоронна значущість;
- цивільний захист – цивільна значущість.

Ми не виступаємо і не декларуємо про правильність лише пропонованих підходів, а просто намагаємось продемонструвати необхідність використання наукових методів, методів логіки для вирішення тих чи інших питань, у тому числі і питань вирішення значущості об'єктів критичної інфраструктури. Причому їх всі теоретично можна об'єднати одним терміном: **інфраструктурна значущість**.

Також, потребує певного пояснення: чим, наприклад, різниться соціальна від суспільної значущості? Чому на громадська значущість? Чому виділено лише економічну значущість? А де політична значущість? А де інформаційна та кібернетична значущість, тим більше, що автором цього проекту виступало Держспецзв'язку?

Взагалі виникає головне запитання: які науково обґрунтовані критерії було покладено в основу формування саме поданого в проекті Методики категоризації об'єктів критичної інфраструктури переліку критеріїв для оцінювання ОКІ?

Висновки. Проведене нами дослідження довело, що слід даний перелік доопрацювати відповідно до наукової методології і правил формальної логіки з тією метою, щоб даний перелік відповідав критеріям об'єктивності, повноти та всебічності, відображає системності, про яку ми постійно згадуємо, а також цілісність формування державної інфраструктурної політики.

Також констатую: подані критерії не зовсім корелюють зі змістом поданих визначень ключової термінології, що міститься як у Методичі категоризації об'єктів критичної інфраструктури, так і у Порядку віднесення об'єктів до об'єктів критичної інфраструктури.

У цілому ж слід визнати позитивними спроби формування системи нормативно-правового регулювання створення державної системи захисту критичної інфраструктури. Адже даний процес є складними і багатошаровим. Ухвалення Концепції створення ДСЗКІ мало стати

поштовхом до розроблення Закону України „Про критичну інфраструктуру та її захист”, а в подальшому і підзаконних нормативних актів. Важливими серед них виступають Методики віднесення об'єктів до об'єктів критичної інфраструктури, методика категоризації та паспортизації об'єктів критичної інфраструктури.

Нами в статті було продемонстровано необхідність більш виваженого підходу у нормопроєктувальній діяльності, використання положень юридичної техніки. Важливим є залучення до даних питань фахівців-юристів, знання яких є необхідними для коректного процесу правотворення і в подальшому ефективної правореалізації.

Список використаної літератури:

1. Зубко Г. Ю. Поняття та зміст стратегічних об'єктів інфраструктури. *Visegrad Journal on Human Rights*. 2020. № 2 (Vol. 1). С. 104–115.
2. Зубко Г. Ю. Життєво важлива інфраструктура: підходи до розуміння нового концепту. *Visegrad Journal on Human Rights*. 2019. № 4. (Vol. 3). С. 83–89.
3. Зелена книга з питань захисту критичної інфраструктури в Україні : зб. мат-лів міжнар. експерт. нарад / упоряд. Д. С. Бірюков, С.І. Кондратов; за заг. ред. О. М. Суходолі. К. : НІСД, 2015. 176 с.
4. Концепція захисту критичної інфраструктури: стан, проблеми та перспективи її впровадження в Україні : зб. матеріалів міжнар. наук.-практ. конф. (7-8 листопада 2013 р., Київ – Вишгород) / упоряд. Д. С. Бірюков, С. І. Кондратов.– К. : НІСД, 2014. – 148 с.
5. Бірюков Д. С. Захист критичної інфраструктури в Україні: від наукового омислення до формування засад політики // Науково-інформаційний вісник Академії національної безпеки, 2015. № 3-4 (7-8). С. 155-170.
6. Концепція створення державної системи захисту критичної інфраструктури // Розпорядження Кабінету Міністрів України № 1009-р від 6 грудня 2017 р. // Офіційний вісник України від 23.01.2018 – 2018 р., № 7, стор. 39, стаття 271, код акта 88807/2018/
7. Суходоля О. М. Захист критичної інфраструктури в умовах гібридної війни: проблеми та пріоритет державної політики України / О. М. Суходоля // Стратегічні пріоритети. – 2016. – № (3) 40. – С. 62–76.
8. Організаційні та правові аспекти забезпечення безпеки і стійкості критичної інфраструктури України : аналіт. доп. / Бобро Д. Г., Іванюта С. П., Кондратов С. І., Суходоля О. М. / за заг. ред. О. М. Суходолі. Київ : НІСД, 2019. 224 с.

9. Теленик С. С. Еволюція адміністративно-правового регулювання створення державної системи захисту критичної інфраструктури. *Держава та регіони. Серія: Право*. 2018. № 4. *Національного університету «Одеська юридична академія»*. 2019. № 25. С. 49–58.
10. Теленик С. Служба безпеки України як суб'єкт державної системи захисту критичної інфраструктури. *Право України*. 2019. № 3. С. 260–286.
11. Теленик С. Пріоритети адміністративно-правового регулювання державної політики України у сфері захисту критичної інфраструктури у контексті прийняття нової Стратегії національної безпеки України // *Право України* – 2019. № 10. С. 250–266.
12. Теленик С. Система суб'єктів захисту об'єктів критичної інфраструктури. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2019. № 4 (29). С. 36–44.
13. Ліпкан В. А. Національна безпека України : нормативно-правові аспекти забезпечення : монографія. Київ: Текст, 2003. 180 с.
14. Ліпкан В. А. Теоретичні основи та елементи національної безпеки України : монографія. Київ: Текст, 2003. – 600 с.

Zubko H. Yu. Administrative and legal fundamentals of compiling a list of critical infrastructure objects

An important element in the formation of state infrastructure policy is the development of legal fundamentals for determining the order of inclusion of particular objects in the list of critical infrastructure objects. The vast majority of scientific publications devoted to this issues topic don't pay enough attention to legal principles. Therefore, some theoretical and practical problems remain out of the attention of legal scholars, in particular: legal fundamentals for determining the procedure for attributing objects to critical infrastructure objects, the formation of appropriate criteria, legal bases for correlating the protection of critical infrastructure objects with the realization of critical national interests, as well as the administrative and legal status of subjects of the state critical infrastructure protection system. The lack of a developed concept of state infrastructure policy and a whole range of problems still remain both insufficiently studied in theory and not implemented in practice. One of such important issues is the formation of clear and transparent, precise and scientifically sound and, most importantly, statutorily defined and established criteria for attributing particular objects to the list of critical infrastructure objects.

The author has carried out dogmatic-legal, technical and logical-semantic analysis of the current legislation of Ukraine regulating public relations in the area of critical infrastructure protection.

The article highlights the need for a more balanced approach in the context of rule-making activities and the provisions of law techniques. It is important to involve legal professionals, whose knowledge is necessary for the adequate process of lawmaking and further effective law enforcement.

Key words: *state infrastructure policy, strategic infrastructure objects, list of strategic infrastructure objects, categorization of strategic infrastructure objects, infrastructure, strategic (critical) infrastructure; institutional capacity of system of strategic infrastructure security; administrative and legal regulation.*